సస్పెన్స్, థ్రిల్లర్ కథలు

వసుంధర

నేరస్తుడి తీర్పు

వందలాది నవలలూ, వేలాది కథలూ, కథానికలూ, బాల సాహిత్యం, సినిమా కథలూ, విశ్లేషణలూ, సాహితీ విమర్శలూ..ఇలా అనేక ప్రక్రియల్లో దశాబ్దాలపాటు కృషి చేసిన, చేస్తున్న వసుంధర దంపతులు దాదాపు 30 సంవత్సరాల క్రిందట విరివిగా డిటెక్టివ్ కథలు కూడా వ్రాసేవారన్న సంగతి చాలా మందికి తెలియకపోవచ్చు. అప్పట్లో ‘అపరాథపరిశోధన‘ అనే మాసపత్రిక వస్తుండేది. అందులో వైవిధ్యభరితమైన సస్పెన్స్,థ్రిల్లర్ కథలు అనేకం వాసారు వసుంధర గారు. వాటిల్లో కొన్నింటిని ‘కౌముది‘ పాఠకులకోసం ప్రత్యేకంగా అందిస్తున్నాం. మేము చేస్తున్న ఈ వెరైటీ ప్రయోగం పాఠకులకి నచ్చుతుందని ఆశిస్తున్నాం..ఎప్పటిలానే మీ అభిప్రాయాల కోసం ఎదురుచూస్తుంటాం. - *సంపాదకుడు.*

చంద్రావతి బీచి వద్ద ఒంటరిగా కూర్చుని ఉంది. సాగరుడి ఘోష వింటూ ఏమేమో ఆలోచనల్లో పడి పోయిన ఆమె, తనకు కాస్త దూరంలో ఉండి తన్నే చూస్తున్న నలుగురు యువకుల్ని గమనించలేదు.

ఆ నలుగురు యువకుల్లో ఒకడు నాయకుడిలా హుందాగా ఉన్నాడు. మనిషి కూడా ఖరీదైనవాడిలా కనిపిస్తున్నాడు.

"పిట్ట చాలా బాగుంది గురూ!" అన్నాడు నలుగురిలో ఒకడు.

"నాకు నచ్చింది" అన్నాడు నాయకుడు.

"అయితే చాలా అదృష్టవంతురాలు" అన్నాడు నలుగురిలో ఒకడు.

"నాకూ నచ్చింది" అన్నాడు నాయకుడు.

"అయితే చాలా అదృష్టవంతురాలు" అన్నాడు నలుగురిలో ఒకడు.

"ఆమె అదృష్టం గురించి మనకెందుకు? నేను మన అదృష్టం గురించి ఆలోచిస్తున్నాను" అన్నాడు నలుగురిలో ఇంకొకడు.

"అవునా - ఆ విషయమే మర్చిపోయాను" అన్నారు మిగతా ఇద్దరూ ఒకేసారి.

తమ అదృష్టం గుర్తుకొచ్చిందేమో మొత్తం ముగ్గురి కళ్ళూ ఒక్కసారి మెరిసాయి.

"ఏమిట్రా మీ అదృష్టం!" అన్నాడు నాయకుడూ.

"నీకు తెలియదా?" అన్నాడు నలుగురిలో ఒకడు.

నాయకుడు తల అడ్డంగా ఊపాడు.

"మాకూ నీకూ ఒక్కటే తేడా. నువ్వు హీరోవి - మేము ప్రేక్షకులం..."

"అంటే?"

"సినిమాల్లో హీరోయిన్ ఎంతో అందంగా ఉంటుంది. వీలైనంత తక్కువ బట్టలు వేసుకుని - శరీర సౌందర్యాన్ని ప్రదర్శిస్తుంది. మనోహరంగా నవ్వుతుంది. మననేడిపించడానికా అన్నట్లు ఏడుస్తుంది. ఆమె ప్రతికదలికా - మా గుండెల్ని కదిలిస్తాయి. ఆమె అందాన్ని పదే పదే చూడ్డానికే మేము మళ్ళీ మళ్ళీ సినిమాలు చూస్తుంటాం! అయితే మా అనుభవం అంత వరకే...! హీరో సంగతి వేరు. హీరో ఆమెను చేత్తో తాకుతాడు. బలంగా కౌగలించుకుంటాడు. వళ్ళంతా తడుముతాడు. పెదాలపై ముద్దు పెట్టుకుంటాడు. "

" ఊఁ చాల్లెండి - అది సినిమా! నిజజీవితంలో అలా కుదరదు. ప్రియురాలితో అనుభవం పదిమంది ముందూ బాగుండదు. కనీసం నాకలా నచ్చదు -" అన్నాడు నాయకుడు.

"నేను చెప్పేది సరిగ్గా అర్థం చేసుకోలేదు గురూ నువ్వు! నిన్ననే మేం ముగ్గురం కలిసి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాం....."

"ఏమిటది?"

"ఇలాటి విషయాల్లో నీకు సాయపడ్డం మినహా ఇంకేమీ చేయలేం మేము. కాబట్టి మేము కోరినదేమిటంటే అందమైన ఆడపిల్లను నీవనుభవించబోయేముందు - ఒక్కసారి ఆమె అసలైన అందాలను మమ్మల్ని కళ్ళారా చూడనివ్వాలి. ఆ తర్వాత నీ ఇష్టం..."

నాయకుడు నవ్వాడు "ఓస్ - ఇంతేనా!" అన్నాడు.

"అంతే మరి..."

"ఒప్పుకున్నాను. మరి రంగంలోకి దిగండి"

నలుగురిలో ఒకడు వెంటనే లేచి చంద్రావతిని సమీపించాడు.

ఆలోచనల్లో ఉన్న చంద్రావతి అతణ్ణి చూసి ఉలిక్కిపడింది.

అతడామెను రెండు చేతులూ జోడించి నమస్కరించాడు.

చంద్రావతి కూడా అతనికి అప్రయత్నంగా నమస్కరించి ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"నా పేరు సత్యం. మిమ్మల్ని చూడగానే చనిపోయిన నా చెల్లెలు గుర్తుకొచ్చింది" అన్నాడతడు.

చంద్రావతి తడబడి "కూర్చోండి" అంది.

అతడు కూర్చుని "మిమ్మల్ని చూస్తే అమ్మ ఎంతో సంతోషిస్తుంది" అన్నాడు.

"నాకేమీ అర్థంకావడంలేదు" అంది చంద్రావతి.

"నా చెల్లెలు అచ్చం మీకులాగే ఉండేది. పెళ్ళి సంబంధం కూడా నిశ్చయమయింది. రెండు నెలల క్రితం కాలేజీకి వెళుతుండగా ఎవరో దుర్మార్గుడు దాన్ని బలవంతంగా ఎత్తుకుపోయి మానభంగం చేశాడు. అది ఆత్మహత్య చేసుకుంది..." చెప్పడానికి తడబడినట్లు నటించాడతను.

చంద్రావతి మాత్రం ఇబ్బంది పడలేదు "మానభంగం జరిగితే ఆత్మహత్య చేసుకోవడమెందు? ధైర్యంగా బ్రతకాలి కానీ..." అంది.

"మీరు చాలా ధైర్యంగా మాట్లాడుతున్నారు. నా చెల్లెలి కీ ధైర్యముండిఉంటే బాగుండేది" ఏడుపు గొంతుతో అన్నాడతడు.

"తప్పు మీ ఇంటి పద్ధతిలో ఉండి ఉంటుంది. ఆమెకు అన్యాయం జరిగినా - ఆమెవల్లే తప్పు జరిగినట్లు మాట్లాడి ఉంటారు. ఒక చిన్న సంఘటనతో ఆమె జీవితాధ్యాయం ముగిసినట్లే భావించి ఉంటారు. ఆమెక్కావలసిన మనో ధైర్యం, ప్రోత్సాహం లభించక ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకుని ఉంటుంది."

అతడు తలవంచుకుని - "మీరనుకున్నది పొరపాటు. మా ఇంట్లో అందరివీ ఆధునిక అభిప్రాయాలు. ముఖ్యంగా మా అమ్మవి. నా చెల్లెలు కూడా కబుర్లు గొప్పగా చెప్పేది. కాలేజీలో డిబేట్లలో విప్లవకారిణిలా మాట్లాడేది. ఆ సంఘటన జరగ్గానే మాతో మాట మాత్రం అనలేదు. మాకు ముఖం కూడా చూపించలేదు. ఓ ఉత్తరం రాసి పోస్టు చేసి తన్ను తానంతం చేసుకుంది" అన్నాడు.

"మీ చెల్లెలి పేరు...? అంది చంద్రావతి.

"పేరెందుకండీ - ఫొటోయే చూపిస్తాను. ఒక్కసారి మా ఇంటికి రండి. మిమ్మల్ని చూస్తే మా అమ్మ ఎంతో సంతోషిస్తుంది. ఏదో రూపంలో మరో చోట నా చెల్లెలు బ్రతికే ఉందని భావిస్తుంది - మీకెప్పుడు వీలో చెప్పండి మా ఇంటికి వెళదాం!" అన్నాడతడు.

"ఎప్పుడో ఎందుకు? మీ కభ్యంతరం లేకపోతే ఇప్పుడే వెడదాం" అంది చంద్రావతి.

"ఇప్పుడా - ఇప్పుడు మీరెవరికోసమో ఎదురు చూస్తున్నట్లున్నారు" అన్నాడతను సంకోచంగా.

"ఇప్పుడెవరూ నాకోసం ఇక్కడికి రారు - రండి మీ అమ్మగారిని చూస్తాను" అంది చంద్రావతి అక్కణ్ణించీ లేస్తూ.

"ఒక్కరే బీచ్ దగ్గరుంటే అనుమానించాను. మీరేమీ అనుకోనంటే నాదొక్క సలహా" అన్నాడతడు.

"ఊ" అందామె.

"మీ కెవరైనా స్నేహితులుంటే వాళ్ళను నమ్మకండి. ఒంటరిగా వాళ్ళను కలుసుకోకండి."

"ఎందుకని?"

" స్త్రీని మోసం చెయ్యడమే మగాడి పరమోద్దేశ్యం..."

చంద్రావతి నవ్వి "మోసపోయేవాళ్ళు అమాయకులు. నేను అమాయకురాలిని కాదు" అంది.

"ఏమో - అనుభవంలో నాకు తోచింది చెప్పాను. ఆ పైన మీ ఇష్టం" అన్నాడతడు.

"అయితే - నేనిప్పుడు మీతోనూ రాకూడదు..."

అతడు తడబడకుండా "నిజం చెప్పారు. ఏదో మా అమ్మ సంతోషిస్తుందని రమ్మన్నాను. కానీ ముక్కు ముఖం తెలియని నన్నెందుకు మీరు నమ్మాలి? అయాం సారీ నాతో రావద్దు మీరు" అన్నాడు.

చంద్రావతి నవ్వి "సత్యంగారూ! అనుమానిస్తూ కూర్చుంటే ఈ ప్రపంచంలో స్నేహం, ఆత్మీయత, మానవత్వం మచ్చుకి కూడా కనిపించకుండా పోతాయి. నేను మిమ్మల్ని అనుమానించడం లేదు. మీ ఇంటికి వస్తున్నాను. పదండి" అంది.

"మీరు నన్ను గౌరవిస్తున్నారు! థాంక్స్" అన్నాడతడు.

"అందమైన ఆడపిల్ల కంటపడగానే - వెకిలిచూపులు చూస్తూ అసహ్యంగా ప్రవర్తించే యువకులున్న ఈ రోజుల్లో మీరు నన్ను చూడగానే మీ చెల్లెల్ని గుర్తు చేసుకున్నారు. మీ సంస్కారం నన్ను ముగ్ధురాలిని చేసింది" అందామె.

ఇద్దరూ ఇసుకలోంచి రోడ్డు మీదకి వచ్చారు.

అక్కడ కారొకటుంది. బ్యాక్ డోర్ తెరిచాడతడు.

"మీకు కారుందా?" అందామె ఆశ్చర్యంగా.

"కారు నాది కాదు. నాకు డ్రైవింగ్ వచ్చు" అన్నాడతడు.

నిజానికి నాయకుడి బృందం రెండు కార్లలో వచ్చారు. రెండూ కార్లూ నాయకుడివే! ముందు చూపుతో రెండోకారు తెస్తే చంద్రావతి దొరికింది. అతడు చంద్రావతితో కబుర్లు చెబుతుండగా మిగతా ముగ్గురూ మరో కార్లో స్థావరం చేరుకున్నారు.

"కారెవరిచ్చారు మీకు?" అందామె.

"మా అమ్మ దుఃఖం భరించలేక నేనుత్తరం రాస్తే పిన్ని వచ్చింది. పిన్ని వచ్చాక అమ్మకొ్కంత ఓదార్పు లభించింది. ఇక పిన్ని వెళ్ళిపోదామనుకుంటోంది. ఆమెకు ఊరంతా చూపించాలని ఈ కారు సంపాదించాను" అన్నాడతడు.

ఆమె బ్యాక్ సీట్లో కూర్చుంది.

అతడు ముందునుంచీ కారెక్కాడు.

డ్రైవ్ చేస్తుండగా అతడామెను పలకరించలేదు. ఆమె అతణ్ణి ప్రశ్నలు వేయలేదు. ఇద్దరూ దీర్ఘాలోచనలో ఉన్నట్లున్నారు.

కాసేపటికి కార్లోంచీ దిగి బ్యాక్ డోర్ తెరిచి పక్కకు తప్పుకున్నాడు.

ఆమె కారు దిగి "ఇదేనా మీ ఇల్లు?" అంది.

"ఊఁ"

"ఊరికి కాస్త దూరంగా ఉంది" అందామె.

"ఇల్లు బాగోలేదా?"

"బాగుంది - చాలా బాగుంది" అంటూ ఆమె ముందడుగు వేసింది.

ఇద్దరూ ఇంట్లో ప్రవేశించారు.

హాలామె ఊహించినకంటే ఎక్కువ అందంగా ఉంది.

"నిజంగా ఇది మీ ఇల్లేనా?

అందామె అనుమానంగా.

అతడు మాట్లాడలేదు.

తను ఖరీదైన మనిషిలా కనబడనని అతడికి తెలుసు.

"నిజంగా ఇది మీ ఇల్లేనా?" అంది చంద్రావతి మళ్ళీ.

అతడేదో బదులిచ్చేలోగా "ఇది నా ఇల్లు" అన్నమాట వెనకనించీ వినబడింది.

చంద్రావతి వెనక్కి తిరిగింది.

నాయకుడు ఇద్దరు అనుచరులతో అక్కడున్నాడు.

"ఎవరు మీరు?" అందామె

"ఈ జీవితమే ఒక సినిమా. అందులో మనమిద్దరం కాసేపు తాత్కాలికంగా హీరోహీరోయిన్లం" అంటూ అతడామెను సమీపించాడు.

"వాటీజ్ దిస్?" అంది చంద్రావతి కంగారుగా.

నాయకుడామె చేయి పట్టుకున్నాడు. ఆమె విడిపించుకునేలోగా బలవంతంగా పక్కగదిలోకి లాక్కుని పోయాడు.

అనుచరులు ముగ్గురూ అక్కడే ఉండిపోయారు.

"భలే తీసుకొచ్చావు గురూ" అంటూ - ఇద్దరు సత్యం నామధేయుణ్ణి అభినందించారు.

"నాముఖంలో ఎప్పుడేభావాలు కావాలంటే అవి పలుకుతాయి. సినిమాల్లోకి పోతే బాగా రాణిస్తాను. ఇంత వరకూ నా నటన ఎందరినో మోసం చేసింది" అంటూ సత్యం గర్వంగా నవ్వాడు.

"ఏం చేశావో చెప్పు గురూ! మేమూ నేర్చుకుంటాం" అన్నారా ఇద్దరూ.

"చెప్పి ఏం లాభం? కథ చాలా పాతది. అంతా నటనలో ఉంది" అన్నాడు గర్వంగా సత్యం.

ముగ్గురూ కబుర్లలో ఉన్నారు. ఈలోగా లోపల్నుంచీ ముగ్గురికీ పిలుపు వచ్చింది.

ఉత్సాహంగా ముగ్గురూ గదిలోకి పరుగెత్తారు.

ముందు వారు నాయకుణ్ణి చూశారు. అతడి చేతిలో కొరడా ఉంది.

"చూస్తానన్నారుగా చూడండి. అయిదే అయిదు నిమిషాలు టైము. ఎంత దగ్గరనుంచైనా చూడండి - కానీ ఆమెను తాకడానికి వీల్లేదు" అన్నాడు నాయకుడు.

ముగ్గురూ ఆమెను సమీపించారు.

చంద్రావతి ఏడుస్తోంది.

ఆమె వంటిమీద ఒక్క గాయం కూడా లేదు.

ధైర్యంగా బీచ్ వద్ద ఎన్నో కబుర్లు చెప్పిన ఆ యువతి కొరడాను చూడగానే భయపడిందన్నమాట!

"అయిదు నిమిషాలూ అయిపోయింది. ఇక మీరు వెళ్ళొచ్చు" అన్నాడు నాయకుడు.

వాళ్ళు గదిలోంచీ బయటకు వెళ్ళిపోగానే - గది తలుపులు మూసుకున్నాయి.

✡✡✡

2

రామం గదిలో ఒక్కడే ఉన్నాడు. కాలక్షేపానికతడు ఇంగ్లీషు నవల చదువుతున్నాడు.

అప్పుడు టైము రాత్రి ఎనిమిదయింది.

ఎవరో తలుపు తట్టారు.

రామం పుస్తకం మడిచి కిందపెట్టి వెళ్ళి తలుపు తీశాడు. గుమ్మం బయటి వ్యక్తిని చూసి ఆశ్చర్యపడి "చంద్రా నువ్వా!" అన్నాడు.

"లోపలకు రావచ్చా?" అంది చంద్రావతి.

"రా" అన్నాడు రామం పక్కకు తప్పుకుని.

ఇద్దరూ కుర్చీల్లో కూర్చున్నాక "నేనిప్పుడెక్కణ్ణించి వస్తున్నానో ఊహించగలవా?" అంది చంద్రావతి.

"ఇంటినుంచి?" అన్నాడతడు.

"బీచినుంచీ కూడా కాదు" అంది చంద్రావతి.

"మరెక్కణ్ణుంచి?"

"ఓ దుర్మార్గుడి బాహు బంధాల్లో నలిగి మానభంగం పొందాను.."

రామం నిశ్చేష్టుడైపోయాడు. అతడు తేరుకున్నాక చంద్రావతి అతడికి జరిగిందంతా చెప్పింది.

రామం నిట్టూర్చి "ఏం చెయ్యాలనుకుంటున్నావు?" అన్నాడు.

"నాకు నీ సాయం కావాలి" అంది చంద్రావతి.

"నీకు నా సాయమెప్పుడూ ఉంటుంది!"

"థాంక్స్- అయితే పోలీస్ స్టేషన్‌కు పద" అంది చంద్రావతి.

"ఎందుకు?"

"జరిగింది నేరం. ఇప్పుడే అయితే ఆ నేరాన్ని ఋజువు చేయగల అవకాశముంది. నా జీవిత మెలాగూనాశనమయింది. ఆ భయంకర నేరస్థుడిని పోలీసుల కప్పగించేవరకూ నా స్థిమితముండదు."

"ఒక్క క్షణం స్థిమిత పడి నేను చెప్పేది విను" అన్నాడు రామం.

"చెప్పు - వింటాను" అంది చంద్రావతి.

"నువ్వు పోలీసులవద్దకు వెళ్ళడం వల్ల ముందుగా అపహాస్యం పాలయ్యేది నువ్వు. నలుగురూ నిన్ను చిన్న చూపు చూస్తారు. నీ గురించి అసభ్యంగా మాట్లాడుతారు" అన్నాడు రామం.

"అలాగని ఓ భయంకర నేరస్థుడిని చూస్తూ చూస్తూ వదిలిపెడతామా?" అంది చంద్రావతి.

"నువ్వు పోలీసుల వద్దకు వెడితే వాడికి శిక్ష లభిస్తుందని నీ నమ్మకమా? వాడు ధనవంతుడు. బలవంతుడు. చట్టాన్నీ, న్యాయాన్నీ కొనేయగల సమర్థుడు. ఇన్సాఫ్‌కాతరాజ్ చిత్రం చూసేవుంటావు. అందులో విధంగా తప్పు నీదేనని ఋజువువైతే - చివరి నువ్వేం సాధించినట్లు?" అన్నాడు రామం.

"అయితే నన్నేం చేయమంటావు? నా జీవితం నాశనం చేసినవాడిని నిస్సహాయంగా చూస్తూ వదిలిపెట్టమంటావా?"

"నీ జీవితం నాశనమయిందని ఎవరన్నారు?" అన్నాడు రామం.

"అంటే?"

"చంద్రా! జరిగింది మర్చిపో. ఏమీ జరగలేదనే అనుకో. అప్పుడు...?!" అన్నాడు రామం.

రామం, చంద్రావతి ప్రేమించుకున్నారు. పెళ్ళి చేసుకుందామనుకున్నారు. దానికీ సంఘటన అడ్డు రాదని రామం చెపుతున్నాడు.

"రామం - నువ్వు దేవుడివి..."

"నేను దేవుడినెందుకయ్యాను?"

"ఒక పతితను రక్షిస్తున్నందుకు..."

"నేను దేవుడినే అయితే నా ప్రియురాలు పతిత కాకుండా రక్షించుకోగలిగేవాడిని కదా! కాబట్టి నేను దేవుడిని కాదు. నేను దేవుడినే అని నువ్వంటావా? అప్పుడు నువ్వు పతితవు కాదు. దేవుడి ప్రియురాలివి" అన్నాడు రామం.

"రామం నాలో ఆవేశం దిగిపోతోంది. మనసు తేలిక పడుతోంది" అంది చంద్రావతి.

"ఇంకాసేపు ఇక్కడే కూర్చో! అప్పుడీ రహస్యం మనిద్దరి మధ్యనే ఉండిపోతుంది - నీ అన్నయ్యక్కూడా తెలియదు..." అన్నాడు రామం.

"లాభం లేదు - నా అన్నయ్య దగ్గర ఏ రహస్యమూ దాచలేను నేను -" అంది చంద్రావతి.

"నీ అన్నయ్యకు విషయం తెలిస్తే వ్యవహారం హత్యకు దారితీస్తుంది. అదతడికే క్షేమం కాదు -" అన్నాడు రామం

"కానీ అన్నయ్య దగ్గర రహస్యం దాచడం నావల్ల కాదు. అన్నయ్య నా ప్రాణం. నా సంతోషం, దుఃఖం వాడితో పంచుకోకుండా నేనుండలేను. ఇది అసాధ్యం" - అంది చంద్రావతి.

ఇద్దరూ కాసేపాలోచించారు.

"చూడు చంద్రా! నీ కన్యాయం జరిగినమాట నిజం. ఒక దుర్మార్గుడు తప్పించుకుంటున్న మాట కూడా నిజం. కానీ మనచుట్టూ ఎందరో దుర్మార్గులున్నారు. వాళ్ళంతా నేరాల్నించీ తప్పించుకున్నవాళ్ళే! తెలిసి కూడా సమాజం వాళ్ళను భరిస్తోంది. గౌరవిస్తోంది. నీకు జరిగిన అన్యాయం కారణంగా నీ జీవితం నాశనం కావడం లేదు. నిన్ను పరమ పవిత్రురాలిగా భావించి జీవితాంతం - జీవిత భాగస్వామిగా గౌరవించడానికి నేనున్నాను. ఆ దుర్మార్గుడి గురించిన బాధ నీకెందుకు? వాడి మీద ఆగ్రహం మనకే వినాశన హేతువు. ఇదంతా నేను నీ అన్నయ్యకు విడమరచి చెపుతాను. ఆ పద్ధతి నాకు వదిలి పెట్టు. విషయం తెలిసి మీ అన్నయ్య శాంతించేక అప్పుడు అతడికి నువ్వీ రహస్యం చెబుదువుగానీ. అంతవరకూ ఓపికపట్టలేవా?" అన్నాడు రామం.

చంద్రావతి చటుక్కున వంగి రామం పాదాలకు నమస్కరించి "భర్తను దైవంగా పూజించాలని మన మతం చెబుతుంది. నువ్వింకా నా భర్తవు కాదు. కానీ నిన్ను పూజించకుండా నేనుండలేను -" అంది.

"అయితే నాకూ నీ చేత పూజించబడాలనే ఉంది. నీ పూజలకు సమాజం విపరీతార్థాలు తీయకుండా ఉండడానికి వెంటనే మన వివాహం జరిగితే మంచిది. నీ అన్నయ్యతో నేనా విషయం మాట్లాడతాను -" అన్నాడు రామం.

✡✡✡✡

3

చిన్న పెంకుటిల్లు అది.

ఆ ఇంటి ముందో కారు ఆగింది. కార్లోంచీ దిగాడో యువకుడు. ఖరీదైన మనిషిలా కనబడుతున్నాడతడు. అతడా ఇంటిమెట్లెక్కి తలుపు తట్టబోయి - అవి పూర్తిగా వేసి లేవని గ్రహించి చటుక్కున తోశాడు.

అక్కడ మడత మంచం మీద వెల్లకితలా పడుక్కి తెలుగు పేపరు చదువుతున్న యువకుడు చటుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు. తను కట్టుకున్న గళ్ళలుంగీ సవరించుకున్నాడు.

"జగ్గన్న నువ్వేకదు?" అన్నాడా ఖరీదైన యువకుడు.

"అవును - నువ్వు...? అన్నాడూ జగ్గన్న ప్రశ్నార్థకంగా.

"నా పేరు ప్రభాకర్ - చాలా ఖరీదైన మనిషిని.."

జగ్గన్న అతడికి కుర్చీ చూపించాడు. తన గోడవారకు వెళ్ళి హాంగర్‌కు తగిలించుకుని ఉన్న చొక్కా వేసుకున్నాడు. అప్పుడు ప్రభాకర్ కెదురుగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుని - "నాతో నీకేం పని?" అన్నాడు.

జగ్గన్న మనిషి మొరటుగా ఉన్నాడు. మాట మొరటుగా ఉంది.

"పదివేల రూపాయలిస్తాను. నువ్వో హత్య చేయాలి." అన్నాడు ప్రభాకర్.

జగ్గన్న ప్రభాకర్ వంక చురుగ్గా చూశాడు - "ఎందుకు?"

"కారణాలడగొద్దు...."

"కారణం తెలియందే నేను నేరం చేయను..."

"కారణమెందుకు నీకు?"

"నేను కిరాయి గూండాని. కానీ నేనెప్పుడూ అమాయకుల జోలికి వెళ్ళలేదు. ఒకరి స్వార్థానికి సహకరించడానికి నేను నేరం చేయను. కోర్టు శిక్ష విధించలేని చోట - నేరస్థుడిని నేను శిక్షిస్తాను. ఒక నేరస్థుడు సమాజంలో గౌరవంగా బ్రతుకుతుంటే - వాడి నేరానికి ఫలితాన్ననుభవిస్తూ అసహాయంగా ఉండిపోయే అభాగ్యులకు సాయపడతాను నేను..." అన్నాడు జగ్గన్న గంభీరంగా.

ప్రభాకర్ చాలాసేపటిదాకా అసలు విషయం బయట పెట్టకూడదనే అనుకున్నాడు కానీ అది తప్పనిసరి అని గ్రహించాక - "నేరస్థుడి పేరు భాస్కరరావు. వాడూ నా చెల్లెల్ని మానభంగం చేశాడు...." అన్నాడు.

జగ్గన్న పేలవంగా నవ్వి "అయితే?" అన్నాడు.

"అయితే అంటావేమిటి? నా రక్తం మరిగిపోతుంటే...!" అన్నాడు ప్రభాకర్.

"ఎందుకు మరిగిపోతోంది నీ రక్తం! జరిగిన అవమానానికి నీ చెల్లి ఆత్మహత్య చేసుకుందా?"

"లేదు..."

"ఆమె జీవితం నాశనమయిందా -?"

"లేదు..."

"ఆమెకిక వివాహం కాదన్న భయం నీకుందా?"

" నాక్కావలసినంత డబ్బుంది. ఆ డబ్బు నా తప్పులన్నింటినీ మాఫ్ చేయగలదు. కేవలం డబ్బుకోసమే కాక - నా చెల్లెల్ని ప్రాణప్రదంగా ప్రేమిస్తున్న స్నేహితుడున్నాడు నాకు. అతడు వెంటనే ఆమెను వివాహం చేసుకుంటానన్నాడు.."

"అయితే నీలో ఆగ్రహం దేనికి?" అన్నాడు జగ్గన్న.

"జగ్గన్నా! నా ఆవేశం నీకర్థం కాదు. ఎలా చెప్పాలో నాకు తెలియదు. పదివేలిస్తాను. ఆ భాస్కరరావు ప్రాణాలు తీయి -" అన్నాడు ప్రభాకర్.

"మనచుట్టూ ఎందరో నేరస్థులు తిరుగుతున్నారు. వాళ్ళవల్ల అనుక్షణం నష్టపోతూ కూడా మనమేమీ చేయలేకపోతున్నాం. మన జీవితం సాఫీగా నడిచిపోవడానికి అడ్డం రానంతకాలం - ఎలాంటి నేరాన్నయినా సహించడమే మంచిది. నా మాట విను. ఉత్తపుణ్యాన నా చేత హత్యచేయించకు -" అన్నాడు జగ్గన్న.

"జగ్గన్న - నీ గురించి విన్నాను తప్ప నిన్ను చూడటం నాకిదే ప్రథమం. నువ్వు చదువుకోలేదు కాబట్టి నీ కర్థం కాదు. నేను చెప్పేది జాగ్రత్తగా విను..." అన్నాడు ప్రభాకర్.

"ఎందుకు నాకింతగా నచ్చజెప్పటం?" అన్నాడు జగ్గన్న విసుగ్గా.

"నువ్వు తలచుకుంటే ఆ యమధర్మరాజుకి కూడా తెలియకుండా హత్యలు చేయగలవు. నీ పేరూ నా పేరూ బైటకు రాకుండా హత్య జరగాలి. ఈ హత్య కారణంగా నాకేమో అవుతుందని నా చెల్లి భయం. ఆ భాస్కరావునేమీ చేయనని నన్ను హామీ అడిగింది..."

"సరే చెప్పు..."

"ఆడది ఈ సృష్టికి వరం. ఆమె తను స్వార్థపరురాలన్న పేరు తెచ్చుకుని తనవారికోసం తన శ్రమను ధారపోస్తుంది. ఆమె మనసెంతో సున్నితమైనది. ఇతరుల కోరికలు తీర్చటంలోనే ఆమె కానందం. అలాంటి స్త్రీకి జీవితంలో దుర్భరమైన దేమిటో తెలుసా?"

జగ్గన్న తల అడ్డంగా ఊపాడు.

"ఇష్టపడిన పురుషుడి కోసం ప్రాణాలైనా ఇవ్వగల స్త్రీ - ఇష్టంలేని పురుషుడికి లొంగిపోయేటప్పుడు పడే వేదన దుర్భరం. అది ఏ నరకంలో లభించే శిక్షకన్నా ఎన్నో రెట్లు పెద్దది. ఈ విషయం నేనెన్నో గ్రంథాలలో చదివాను. విదేశాల్లో ఆడవాళ్ళతో ఇంటర్వ్యూలు చదివాను. నా చెల్లెలీ అన్యాయానికి గురయిందంటే నాకు బాధగా ఉండదూ?"

జగ్గన్న మాట్లాడలేదు.

" జగ్గన్నా! మానభంగం వల్ల ఆడదాని కాపురం చెడిపోకపోతే ఫరవాలేదనుకునే మనస్తత్వం నశించాలి. మానభంగం హత్యకు మించిన శిక్ష. ఆ నేరం చేసిన వాడికి మరణమే తగిన శిక్ష..." అన్నాడు ప్రభాకర్.

"అంటే అది నీ తీర్పా?"

"అవును..."

అయితే ఆ భాస్కరరావు పనైపోయిందనే అనుకో."

ప్రభాకర్ అక్కడ ఓ వందరూపాయల నోట్ల కట్ట వదిలి వెళ్ళాడు.

✡✡✡✡

4

"ఏమిటిలా వచ్చావు?" అన్నాడు ప్రభాకర్ ఆశ్చర్యంగా.

"భాస్కరావును రెండో కంటివాడికి తెలీకుండా హత్యచేసి వస్తున్నాను" అన్నాడు జగ్గన్న.

ప్రభాకర్ ముఖంలో సంతోషం కనబడింది. "వెరీగుడ్! కానీ నేనిక్కడుంటానని నీకెలా తెలుసు?"

"కిరాయి గుండాని. హంతకుణ్ణి. నాకు తెలీని ప్రదేశాలుండవు" అన్నాడు జగ్గన్న.

"చాలా సంతోషం. వెంటనే విషయం చెప్పినందుకు థాంక్స్!"

"నేను నీకు హత్య విషయం చెప్పటానికి రాలేదు..."

"మరి?"

"చిన్నప్పుడే నా తలితండ్రులు పోయారు. బంధువులింట్లో పెరిగాను. వాళ్ళు నన్ను తిన్నగా చూడలేదు. ఎదురు తిరిగాను. కొట్టేవారు. ఇంట్లోంచి పారిపోయాను. జులాయివాడినయ్యాను. గూండాగా మారాను. కానీ నా దృష్టి ఎప్పుడూ బంధువులింట్లో పెరుగుతున్న నా చెల్లి మీదనే ఉండేది. నాకు భయపడి వాళ్ళు దాన్ని లోటులేకుండా పెంచుతున్నారు. నేను దాని అన్ననన్న విషయానికి ఎక్కువ ప్రచారం రానివ్వలేదు....."

"ఇదంతా నాకెందుకు చెబుతున్నావు?"

"నా చెల్లెలు కూడా మానభంగానికి గురయింది. అందువల్ల దాని జీవితం నష్టపోలేదు అని సరిపెట్టుకున్నాను. దానికి వెంటనే వివాహంకూడా అయింది. సుఖంగా ఉంది కదా అని సంతోషించాను. తన కన్యాయం చేసినవాడి జోలికి వెళ్ళవద్దని నన్ను హామీ అడిగింది నా చెల్లెలు..."

"అయితే?"

"కానీ నువ్వు చెపింది విన్నాక - నేనూరుకోవటం మంచిది కాదనిపించింది. ఎవరి చెల్లెలికో జరిగిన అన్యాయానికి ప్రతీకారం తీర్చుకున్న నేను - నా చెల్లెలికి జరిగిన అన్యాయానికి ప్రతీకారం తీర్చుకోనూ..."

"నువ్వేం చెబుతున్నావో నా కర్థంకావటం లేదు..."

"నా చెల్లెలి పేరు చంద్రావతి. దానిని నువ్వు మానభంగం చేశావు. అందుకు ప్రతీకారంగా ఏం చేయాలో తెలీక సతమవుతున్న నాకు నువ్వే దారి చూపించావు. ఒక నేరం విషయంలో నువ్వే దారిచూపించావు. ఒక నేరం విషయంలో న్యాయాధికారికి మించి తీర్పునివ్వగలవాడు నేరస్థుడు మాత్రమే! నేరంలోని లోతు, నేరానికి గురైన వ్యక్తి బాధ - నేరస్థుడికి మించి మరెవ్వరికీ అర్థంకావు ..... నీ తీర్పును నేను గౌరవిస్తున్నాను... నీ చెల్లెలికి జరిగిన అన్యాయానికి ప్రతీకారం తీర్చుకునేందుకు నన్నే ఎన్నుకుని పెద్దపొరపాటు చేశావు నువ్వు... నీ తీర్పు నీ ప్రాణాలు తీస్తోంది" అన్నాడు జగ్గన్న.

మన చుట్టూ తీర్పులు చెప్పే పెద్దలెందరో ఉన్నారు. తీర్పు చెప్పిన ప్రభాకరానికి పట్టిన గతి తెలిస్తే - పెద్దలందరూ తీర్పులు చెప్పడం మానేస్తారేమో..! అందుకే ఈ కథ!! (ఐపోయింది) ***